

Fimmtudaginn 9. október 1997.

Nr. 14/1997.

Landsbanki Íslands

(Reinhold Kristjánsson hrl.)

gegn

protabúi Sverris Sigurðssonar hf.

(Ingimundur Einarsson hrl.)

Gjaldprotaskipti. Riftun. Ábyrgð.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Markús Sigurbjörnsson, Arnljótur Björnsson og Gunnlaugur Claessen.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 9. janúar 1997. Hann krefst sýknu af kröfum stefnda og málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar héraðsdóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Héraðsdómi er ekki áfrýjað, að því er varðar Sigurð Sverrisson, sem stefndi beindi kröfum að til vara í héraði.

I.

Eins og nánar greinir í héraðsdómi, á málið rætur að rekja til þess, að Sverrir Sigurðsson hf. naut fram til 1. júní 1995 heimildar til yfirdráttar, að fjárhæð allt að 2.000.000 króna, á tékkareikningi hjá áfrýjanda. Áfrýjandi hafði tvo víxla til tryggingar yfirdráttarskuld, hvorn að fjárhæð 1.000.000 króna, sem félagið hafði samþykkt til greiðslu, en framkvæmdastjóri þess, Sigurður Sverrisson, var útgefandi annars víxilsins og ábekingur á hinum. Víxlarnir voru sýndir til greiðslu 23. júní 1995. Seinni hluta júlí 1995 gaf Sigurður út skuldaþréf, að fjárhæð 1.950.000 krónur, til áfrýjanda. Samkvæmt fram lögðu reikningsyfirliti frá áfrýjanda var yfirdráttarskuld á tékkareikningi félagsins um þær mundir 1.840.391,11 krónur. Sú fjárhæð var lögð inn á tékkareikninginn 11. ágúst 1995, að ætla má við útborgun láns samkvæmt umræddu skuldaþréfi, og var honum lokað í kjölfarið. Sama dag gaf félagið út tvær kvittanir til Sigurðar fyrir innborgunum á skuld á viðskiptareikningi hans hjá því. Sagði í annarri kvittuninni, sem var fyrir 1.840.391,11 krónum, að greitt hefði verið

með innborgun á tékkareikning, en í hinni, sem var fyrir 39.458,89 krónum, að greiddur hefði verið banka- og lögfræðikostnaður.

Í málinu krefst stefndi riftunar á greiðslu umræddrar yfirdráttarskuldar félagsins við áfrýjanda og endurgreiðslu á fjárhæð hennar, en hann kveðst reisa þessar kröfur á 1. mgr. 139. gr., 141. gr. og 3. mgr. 142. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o. fl. Málsástæðum aðilanna er lýst í hinum áfrýjaða dómi.

II.

Áfrýjandi beindi innheimtubréfi til Sverris Sigurðssonar hf. 7. júlí 1995, þar sem krafist var greiðslu yfirdráttarskuldar á tékkareikningi félagsins. Í bréfinu var ekki vísað til víxla, sem stóðu til tryggingar fyrir skuldinni, og liggur ekkert fyrir um, að áfrýjandi hafi við þetta eða annað tækifæri krafið aðra skuldara samkvæmt víxlunum um greiðslu. Af innheimtubréfinu verður séð, að áfrýjandi auðkenndi þetta mál með númerinu 02-950052. Á fyrrnefndu reikningsyfirliti frá áfrýjanda vegna tékkareiknings félagsins var innborgunin 11. ágúst 1995, sem kröfur stefnda snúa að, auðkennd með sama númeri. Af þessu verður ekki annað ráðið en áfrýjandi hafi lagt þar til grundvallar, að sér hafi borist greiðsla á yfirdráttarskuldinni í samræmi við innheimtubréfið 7. júlí 1995 og hún hafi þar með verið innt af hendi í þágu félagsins. Áfrýjandi hefur ekki lagt fram kvittun eða önnur gögn til stuðnings því, að hann hafi á þessum tíma talið greiðsluna tengjast öðrum heimildum sínum en þeim, sem vörðuðu reikningshafann. Verður því ekki fallist á þá málsástæðu áfrýjanda, að greiðslan sé stefnda óviðkomandi, með því að áfrýjandi hafi tekið við henni úr hendi Sigurðar Sverrissonar til uppgjors á persónulegri ábyrgðarskuld hans samkvæmt fyrrnefndum víxlum.

Frestdagur við gjaldþrotaskipti stefnda er 30. júní 1995, en þann dag barst Héraðsdómi Reykjavíkur krafa um skiptin. Miða verður við, að áfrýjandi hafi fengið yfirdráttarskuld Sverris Sigurðssonar hf. greidda 11. ágúst 1995, svo sem greint er í reikningsyfirliti. Greiðslan var því innt af hendi eftir frestdag. Áfrýjandi hefur ekki borið því við, að fullnusta hefði fengist á skuld félagsins við sig við gjaldþrotaskipti á búi þess, ef greiðslan hefði ekki verið innt af hendi, eða að félaginu hafi verið nauðsynlegt að greiða til að komast hjá tjóni. Áfrýjandi hefur ekki heldur sannað, að hann hafi verið

grandlaus um fram komna kröfu um gjaldþrotaskipti á búi félagsins, þegar greiðslan fór fram. Með greiðslu skuldar félagsins við áfrýjanda var Sigurði Sverrissyni færð fjárhæð hennar til tekna upp í skuld á viðskiptareikningi hjá því, og greiddist þannig síðastnefnda skuldin að mestu. Þessi ráðstöfun hefur því orðið til þess, að fallin er niður krafa stefnda á hendur Sigurði, sem svarar fjárhæð greiðslunnar til áfrýjanda. Verður að telja stefnda hafa orðið fyrir tjóni, sem þessu nemur, enda er því ekki borið við, að hann hefði ekki getað vænst þess að fá kröfu samkvæmt viðskiptareikningnum greidda hjá Sigurði. Er því fullnægt skilyrðum 1. mgr. 139. gr. laga nr. 21/1991 til að verða við kröfu stefnda um riftun.

Áfrýjandi hafði hag af greiðslunni 11. ágúst 1995 á skuld Sverris Sigurðssonar hf. við sig í þeim skilningi, sem um ræðir í 3. mgr. 142. gr. laga nr. 21/1991, þótt hann hafi átt kost á að ganga að ábyrgðarmönnum til fullnustu á henni, sbr. dóm Hæstaréttar í dómasafni 1996, bls. 911. Tjón stefnda verður, sem fyrr segir, að teljast svara til fullrar fjárhæðar greiðslunnar. Verður því staðfest niðurstaða héraðsdóms um skyldu áfrýjanda til að greiða stefnda 1.840.391,11 krónur.

Samkvæmt fram lögðum gögnum krafði stefndi áfrýjanda fyrst um endurgreiðslu með bréfi 11. mars 1996, en málið var þingfest í héraði 16. apríl sama árs. Með vísan til 7. gr. og 15. gr. vaxtalaga nr. 25/1987 verður staðfest niðurstaða héraðsdóms um að fallast á kröfu stefnda um vexti, eins og nánar greinir í dómsorði.

Áfrýjandi verður dæmdur til að greiða stefnda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, sem ákveðinn er í einu lagi, svo sem í dómsorði segir.

D ó m s o r ð:

Rift er greiðslu á skuld Sverris Sigurðssonar hf. 11. ágúst 1995 við áfrýjanda, Landsbanka Íslands, að fjárhæð 1.840.391,11 krónur.

Áfrýjandi greiði stefnda, protabúi Sverris Sigurðssonar hf., 1.840.391,11 krónur með 0,6% ársvöxtum frá 11. ágúst 1995 til 1. febrúar 1996, 0,9% ársvöxtum frá þeim degi til 11. sama mánaðar, 1% ársvöxtum frá þeim degi til 21. sama mánaðar, 0,9%

ársvöxtum frá þeim degi til 16. apríl sama árs, en dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags.

Ákvæði hins áfrýjaða dóms skulu vera óröskuð, að því er varðar varastefnda í héraði.

Áfrýjandi greiði stefnda samtals 350.000 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 30. október 1996.

I.

Mál þetta, sem dómtekið var 16. þessa mánaðar, var þingfest 16. apríl 1996.

Stefnandi er þrotabú Sverris Sigurðssonar hf., kt. 570191-1289, Bæjarhrauni 2, Hafnarfirði.

Stefnt er aðallega Landsbanka Íslands, kt. 710169-3819, Austurstræti 11, Reykjavík, og til vara Sigurði Sverrissyni, kt. 110663-3909, Ljárskógum 20, Reykjavík.

Dómkröfur stefnanda á hendur aðalstefnda eru þessar:

Að rift verði með dómi greiðslu Sverris Sigurðssonar hf. á skuld félagsins við stefnda, Landsbanka Íslands, að fjárhæð 1.840.391,11 kr., vegna yfirdráttar á tékkareikningi félagsins nr. 101-26-55977 og að stefnda verði með dómi gert að greiða stefnanda 1.840.391,11 kr. ásamt almennum vöxtum samkvæmt 7. gr. vaxtalaga nr. 25/1987, sbr. 2. gr. laga nr. 67/1989, frá 11. ágúst 1995 til þingfestingardags, 16. apríl 1996, og dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga frá þeim degi til greiðsludags.

Endanlegar dómkröfur stefnanda á hendur varastefnda eru þær, að varastefndi verði dæmdur til að greiða stefnanda 1.840.391,11 kr. ásamt dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga frá 1. apríl 1995 til greiðsludags. Þá krefst stefnandi þess, að kröfu varastefnda um frávisun verði hrundið.

Í báðum tilvikum er krafist málskostnaðar úr hendi stefndu að mati dómsins. Af hálfu aðalstefnda eru þær dómkröfur gerðar, að hann verði sýknaður af öllum kröfum stefnanda og stefnanda gert að greiða aðalstefnda málskostnað að mati dómsins.

Endanlegar dómkröfur varastefnda eru þær aðallega, að málinu verði vísað frá dómi, hvað hann varðar, en til vara, að hann verði sýknaður af öllum kröfum stefnanda.

II.

Með úrskurði Héraðsdóms Reykjavíkur, upp kveðnum 17. október 1995, var bú Sverris Sigurðssonar hf., kt. 570191-1289, tekið til gjaldþrotaskipta. Frestdagur við skiptin var 29. júní 1995, en þann dag barst dóminum beiðni tollstjórans í Reykjavík um, að bú félagsins yrði tekið til gjaldþrotaskipta. Félagið var með tékkareikning hjá Landsbanka Íslands, aðalbanka, Austurstræti 11, Reykjavík, nr. 101-26-55977. Hafði félagið fengið samþykktan yfirdrátt á reikningnum, og til tryggingar honum hafði það samþykkt tvo víxla, hvorn að fjárhæð 1.000.000 kr. Annar víxillinn var út gefinn af varastefnda, framkvæmdastjóra félagsins, og ábektur af Sonju Berg, móður varastefnda og stjórnarformanni félagsins, kt. 010743-3039, en hinn út gefinn af Sonju Berg og ábektur af varastefnda. Greiðandi beggja víxlanna og samþykkjandi var Sverrir Sigurðsson hf. Voru tryggingarvixlar þessir sýndir til greiðslu 23. júní 1995 og yfirdráttarskuldin send lögfræðingadeild bankans til innheimtu 4. næsta mánaðar.

Samkvæmt fjárhagsbókhalði Sverris Sigurðssonar hf. átti félagið um mánaðamót júlí/ágúst 1995 útistandandi skuld, að fjárhæð 1.998.554 kr., hjá framkvæmdastjóra félagsins, varastefnda Sigurði Sverrissyni. Hinn 11. ágúst 1995 greiddi varastefndi samtals 1.879.850 kr. inn á skuld sína við fyrirtækið. Liggja fyrir í málinu tvær kvittanir fyrir greiðslu umræddan dag, önnur að fjárhæð 39.458,89 kr. og hin 1.840.391,11 kr. Varastefndi hafði þá skömmu áður fengið lán hjá aðalstefnda og gefið út í því sambandi skuldabréf, að fjárhæð 1.950.000 kr., og ráðstafaði aðalstefndi 1.840.391,11 kr. af láninu til greiðslu á umræddri yfirdráttarskuld Sverris Sigurðssonar hf. hjá aðalstefnda.

III.

Stefnandi reisir kröfur sínar á hendur aðalstefnda á því, að greiðsla fyrrum framkvæmdastjóra Sverris Sigurðssonar hf. á yfirdráttarskuld félagsins á umræddum tékkareikningi hafi farið fram eftir frestdag við gjaldþrotaskiptin og að sú ráðstöfun hafi á ótilhlýðilegan hátt verið aðalstefnda til hagsbóta á kostnað annarra kröfuhafa. Með því móti hafi sú fjárhæð, sem greidd var inn á tékkareikning félagsins, ekki staðið öðrum kröfuhöfum en aðalstefnda til reiðu. Sé greiðslan því riftanleg, enda sé hún í engum tengslum við atvinnureksturinn eða innt af hendi til þess að afstýra tjóni, þar sem starfsemi félagsins hafi þá verið hætt. Bendi margt til þess, að aðalstefnda hafi 11. ágúst 1995 eða fyrr verið kunnugt um yfirvofandi gjaldþrot félagsins, og nægi þar að benda á, að árangurslaust fjárnám hafði þá þegar verið gert hjá félaginu, yfirdráttarskuld félagsins verið komin til lögfræðinginnheimtu, búið hafi verið að krefjast gjaldþrotaskipta og tékkareikningur félags-

ins verið eyðilagður sama dag og greiðslan fór fram. Beri aðalstefndi sönnunarbyrðina um hið gagnstæða.

Skiptastjóri þrotabúsins hafi með bréfi, dagsettu 11. mars 1996, krafið aðalstefnda um endurgreiðslu á því fé, sem fyrrum framkvæmdastjóri hafi greitt til lúkningar á yfirdráttarskuld félagsins 11. ágúst 1995, en því erindi hafi aðalstefndi hafnað með bréfi 18. sama mánaðar. Sé af bréfinu að skilja, að með títtnefndri greiðslu til bankans hafi fyrrum framkvæmdastjóri, varastefndi Sigurður Sverrisson, verið að greiða persónulega skuld sína við bankann samkvæmt tveimur tryggingarvígslum.

Verði krafa stefnanda á hendur aðalstefnda ekki tekin til greina af einhverjum ástæðum og greiðsla fyrrum framkvæmdastjóra metin sem greiðsla á persónulegri skuld hans við stefnda, verði aðstaðan sú, að varastefndi skuldi stefnanda enn ofangreinda fjárhæð, 1.840.391,11 kr., sem hann þó hafi talið sig hafa greitt 11. ágúst 1995. Sé því gerð sú krafa, að varastefndi endurgreiði stefnanda þá fjárhæð ásamt dráttarvöxtum til greiðsludags.

Stefnandi vísar um formhlið málsins til 1. mgr. 19. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991. Til stuðnings kröfum sínum á hendur aðalstefnda vísar hann til 1. mgr. 139. gr., sbr. og 141. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o. fl., og kröfugerð sína á hendur varastefnda styður stefnandi almennum reglum samninga- og kröfuréttar um gagnkvæmar skuldbindingar svo og þeirri meginreglu samningaréttarins, að samninga skuli halda og réttmætar kröfur skuli greiða.

Af hálfu aðalstefnda er sýknukrafa í fyrsta lagi reist á því, að varastefndi, Sigurður Sverrisson, hafi með greiðslu 11. ágúst 1995 verið að greiða persónulega skuld sína við aðalstefnda samkvæmt tveimur tryggingarvígslum. Hafi varastefnda verið heimilt að greiða slíka skuld óháð gjaldþroti samþykkjanda tryggingarvígslanna, og því mótmælt, að ákvæði laga nr. 21/1991 geti átt við um greiðslu þessa. Umræddir tryggingarvígslar hafi verið sýningarvígslar, sem stefnda hafi verið heimilt að láta sýna og krefjast greiðslu á hjá víxilskuldurum.

Í öðru lagi byggir stefndi sýknukröfu sína á því, að um skilyrði 139. gr. og 1. mgr. 141. gr. laga nr. 21/1991 sé ekki að ræða. Sé fyrst að telja, að hagsmunir kröfuhafa, stefnda (sic), skerðist ekki á neinn hátt við greiðslu varastefnda til aðalstefnda. Hefði varastefndi látið ógert að greiða, væri staða þrotabúsins óbreytt, nema í stað varastefnda sem kröfuhafa væri stefndi. Í annan stað hafi stefnda ekki verið kunnugt um fram komna gjaldþrotabæiðni, er umrædd greiðsla fór fram. Láti stefnandi liggja að hinu gagnstæða í stefnu, og beri hann að sjálfsögðu sönnunarbyrði um það. Enn fremur skorti hið almenna skilyrði til riftunar, þ. e., að stefndi hafi hagnast á umræddri ráðstöfun.

Varastefndi styður aðalkröfu sína um frávísun því, að málatilbúnaður stefnanda sé óglöggur og óljós, hvað varastefnda varðar, og ekki í samræmi við 80. gr. laga nr. 91/1991. Beinist allar málsástæður og lagarök stefnanda að aðalstefnda, en tilraun ekki gerð til þess að útlista og rökstyðja kröfur á hendur varastefnda. Augljóst sé, að slíkur málatilbúnaður sé ekki í samræmi við áðurgreint lagaákvæði, og því beri að vísa málinu frá dómi, að því er varastefnda varðar, sbr. 2. mgr. 100. gr. nefndra laga. Þá byggir varastefndi frávísunarkröfuna jafnframt á því, að skilyrðum 2. mgr. 19. gr. sömu laga sé ekki fullnægt til þess að gera kröfur á hendur varastefnda.

Varakröfu um sýknu reisir stefndi á því, að hann hafi greitt stefnanda stefnukröfuna að fullu og öllu leyti og ekki sé unnt að krefja stefnda um það, sem hann þegar hafi greitt. Verði ekki fallist á, að varastefndi hafi greitt kröfuna beint til stefnanda, bendir varastefndi á, að með því að greiða aðalstefnda hafi varastefndi greitt skuld stefnanda við bankann og þar með eignast gagnkröfu til skuldajafnaðar á hendur stefnanda. Leiði sú niðurstaða einnig til sýknu samkvæmt meginreglum laga um heimild til skuldajafnaðar.

IV.

Engir þeir réttarfarsannmarkar samkvæmt 80. gr. laga nr. 91/1991 eru á málatilbúnaði stefnanda, að til frávísunar leiði. Þá eiga dómkröfur stefnanda á hendur stefndu rætur að rekja til sama löggernings, þ. e. umræddrar greiðslu, sem krafist er riftunar á. Er því fullnægt skilyrði 1. mgr. 19. gr. ofangreindra laga fyrir varaaðild Sigurðar Sverrissonar í máli þessu, sbr. 2. mgr. sömu lagagreinar. Samkvæmt því ber að hafna kröfu varastefnda um frávísun.

Svo sem rakið er, var hlutafélagið Sverrir Sigurðsson með viðskipti við stefnda, Landsbanka Íslands, og yfirdráttarheimild, að fjárhæð 2.000.000 kr., á tékkareikningi sínum hjá stefnda nr. 101-26-55977. Til tryggingar yfirdráttinum voru gefnir út tveir víxlar, hvor að fjárhæð 1.000.000 kr. Annar víxillinn var gefinn út 29. desember 1994 af Sonju Berg, stjórnarformanni félagsins og móður varastefnda, en hinn 23. mars 1995 af hinum síðarnefnda, sem var framkvæmdastjóri félagsins. Báðir víxlarnir voru samþykktir til greiðslu af umræddu hlutafélagi. Víxlarnir voru sýndir til greiðslu og afsagðir vegna greiðslufalls 23. júní 1995.

Óumdeilt er, að varastefndi skuldaði umræddu hlutafélagi 1.998.554 kr. um mánaðamót júlí/ágúst 1995. Þá liggur fyrir í málinu, að hann sótti í eigin nafni um lán hjá aðalstefnda 14. júlí 1995, að fjárhæð 1.950.000 kr., með fyrsta gjalddaga 1. september sama ár. Í umsókninni kemur fram, að til

tryggingar láninu var boðin veðsetning fasteignarinnar nr. 11 við Dragaveg hér í borg. Þá átti samkvæmt umsókninni að leggja andvirði lánsins inn á nýjan sparireikning varastefnda. Ritaði varastefndi undir umsóknina eigin hendi, og ber hún eigi annað með sér en varastefndi hafi verið að sækja persónulega um lánið, en ekki fyrir hönd Sverris Sigurðssonar hf. Umsóknin var samþykkt sama dag, og gaf varastefndi í framhaldi þess út skulda-bréf, að fjárhæð 1.950.000 kr., með veði í ofangreindri fasteign.

Aðalstefndi ráðstafaði meginhluta lánsins, 1.840.391,11 kr., inn á nefndan tékkareikning Sverris Sigurðssonar hf. 11. ágúst 1995, en ekki nýjan sparireikning, svo sem farið var fram á af hálfu varastefnda samkvæmt lánsumsókninni. Sama dag millifærði aðalstefndi nefnda fjárhæð af reikningi félagsins yfir á sinn reikning og eyðilagði jafnframt umræddan tékkareikning félagsins hjá aðalstefnda. Sama dag voru af hálfu Sverris Sigurðssonar hf. gefnar út tvær greiðslukvittanir til varastefnda. Er önnur að fjárhæð 39.458,89 kr. og hin 1.840.391,11 kr. Í báðum kvittunum segir, að stefndi hafi verið að greiða inn á skuld sína á einkareikningi sínum hjá félaginu.

Svo sem áður greinir, var 19. apríl 1995 tekin fyrir hjá sýslumanninum í Reykjavík fjárnámsbeiðni tollstjórans í Reykjavík á hendur Sverri Sigurðssyni hf. vegna kröfu, samtals að fjárhæð 5.557.780 kr. Af hálfu félagsins var viðstaddur framkvæmdastjóri félagsins, varastefndi, og lýsti hann yfir eignaleysi félagsins, sem leiddi til þess, að fjárnámsgerðin varð árangurslaus. Leiddi sú niðurstaða til ofangreindrar beiðni um gjaldþrotaskipti. Ljóst er, að umræddir tryggingarvixlar höfðu þá þegar, 23. júní 1995, verið afsagðir sökum greiðslufalls að kröfu aðalstefnda. Bendir það eindregið til, að aðalstefndi, sem var viðskiptabanki félagsins, hafi a. m. k. vitað um verulega greiðsluerfiðleika þess, en varastefndi kveðst hafa skýrt bankastjóra aðalstefnda frá eignaleysi félagsins í júlí 1995. Vixlar þessir voru sendir í lögfræðiiinnheimtu 4. júlí 1995. Síðast, en ekki síst, ber að nefna í þessu sambandi, að aðalstefndi eyðilagði tékkareikning félagsins hjá sér, þegar eftir að hann hafði, að eigin frumkvæði að því er virðist, millifært þá fjárhæð, sem nam yfirdráttarskuld félagsins við aðalstefnda, á sinn reikning. Samkvæmt því þykir augljóst, að aðalstefndi hafi verið í vondri trú um fjárhag félagsins, er umrædd greiðsla fór fram, enda fram komið í málinu, að rekstri þess lauk um mitt sumar 1995.

Samkvæmt framansögðu verður að telja, að greiðslan, sem fram fór eftir frestdag og var í engum tengslum við rekstur Sverris Sigurðssonar hf., þar sem honum lauk um mitt sumar 1995, hafi á ótilhlýðilegan hátt verið aðalstefnda til hagsbóta á kostnað annarra kröfuhafa, enda má ljóst vera af því, sem hér hefur verið rakið, að aðalstefnda hafi verið fullkunnugt um ógjald-

færni félagsins á þeim tíma og þær aðstæður, sem leiddu til þess, að ráðstöfunin var ótilhlýðileg. Ber því að taka til greina kröfu stefnanda um riftun greiðslunnar með vísan til 141. gr. laga nr. 21/1991, sbr. 1. mgr. 139. gr. sömu laga. Þá verður aðalstefndi jafnframt dæmdur samkvæmt 3. mgr. 142. gr. laganna til að greiða stefnanda 1.840.391,11 kr. ásamt vöxtum, eins og í dómsorði greinir, og málskostnað, er þykir hæfilega ákveðinn 200.000 kr. án virðisaukaskatts.

Eftir þessum úrslitum ber að sýkna varastefnda af kröfum stefnanda, en eftir atvikum er rétt, að málskostnaður þeirra í millum falli niður.

Dóminn kveður upp Helgi I. Jónsson héraðsdómari.

D ó m s o r ð:

Varastefndi, Sigurður Sverrisson, er sýknaður af kröfum stefnanda, protabús Sverris Sigurðssonar hf., í máli þessu.

Rift er greiðslu Sverris Sigurðssonar hf. 11. ágúst 1995 á skuld félagsins við aðalstefnda, Landsbanka Íslands, að fjárhæð 1.840.391,11 kr., vegna yfirdráttar á tékkareikningi nr. 101-26-55977.

Aðalstefndi greiði stefnanda 1.840.391,11 kr. ásamt almennum vöxtum samkvæmt 7. gr. vaxtalaga nr. 25/1987, sbr. 2. gr. laga nr. 67/1989, frá 11. ágúst 1995 til þingfestingardags, 16. apríl 1996, en dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga frá þeim degi til greiðsludags og 200.000 kr. í málskostnað.

Málskostnaður milli stefnanda og varastefnda fellur niður.